

САЊАРИ

У једној далекој земљи, смештеној на ветрометини живота, на самом рубу Света, постало је популарно да се сања. Многи ће се запитати шта је то чудно. Па сваки човек сања. Сања и машта о будућности и лепим тренуцима. Али, у овој земљи људи дању спавају и сањају, а ноћу раде.

Ова земља је својим законима све то добро уредила. Све фабрике су затворене и претворене у складишта, па сада они људи, како смо их називали радницима, не журе више на посао, не заузимају нам седишта у аутобусу, па сад можемо лако да путујемо. Не стојимо више на једној нози у препуним аутобусима. Само када би још и школе затворили, онда нас не би гурали ови некултурни ученици. Да само знате колико су били уображени наши инжењери. Они су, замислите, конструисали нове апарате и показивали свету. Еј, овом развијеном, великом свету. Дрзнули су се да њему покажу шта знају, уместо да спавају дању, а да раде у кафићима ноћу, они су радили и загађивали ову нашу дивну околину. Сада смо хвала Богу, затворили све оне наше фабрике, па нам њихови димњаци не загађују ваздух. Сада сав нормалан свет ради ноћу. Схватили су, коначно, да пакетићи дроге не загађују свет. Дај наркоману пакетић тог белог праха и зарадићеш више него да си радио у тој загушљивој фабрици месец дана. Ако желиш можеш и себи да оставиш мало белог праха и да полетиш на крилима сна. Погледајте мало пажљивије и видећете, оне раднике, инжењере и професоре који журе на посао...Они су озбиљни, стално причају о неким непознатим речима као што су част, поштење, родољубље, а ја их баш ништа не разумем. Па се онда друже, иду на излете и стално нешто причају. Ја мислим да они спремају државни удар. Замислите, како ће бити ако сруше садашњу власт. Више нећемо моћи да узмемо неком бицикл или мобилни телефон и продамо га. Јуриће нас полиција. Сада су се ови наши полицајци таман уклопили у наш посао, пола-пола. Одем обијем трафику, дам њима пола зараде, а они лепо затуре записник са увиђаја и сви брзо зарадимо за живот. Добро, мало су строги, док их упознаш. Зачас те казне због непрописног паркирања, али када се боље упознате онда слободно можете да узмете аутомобил, уколико није власништво неког дилера дроге или продавца ватреног оружја, да га лепо префарбате, замените таблице и продате га. Јесте да можете да изгубите ако не пожурите са продајом због нестабилног курса новца, али је зарада ипак добра.

У овој земљи, сада, нема усамљених људи. А ако би се власт променила сваки усамљени човек размишљао би само о пријатељству, баш као што заробљеник размишља о слободи. Ми сада имамо фејс, па скајп...Не морамо да мрднемо из куће, а пронађемо пријатеља, проћаскамо са њим, чак и љубав свог живота пронађемо. Како је у овој земљи сањара сада кул. Сада имаш и машину која у сваком тренутку открива где се налазе твоји пријатељи, са ким су и шта раде. Не шеткаш више испод прозора својих љубљених желећи да одгонетнеш значење лепршавих сенки које су се указивале на спуштеним завесама. И сада не мора да се размишља о љубави. Зна се да ћеш се заљубити у особу која има вилу, брза кола и неколико златара...Све је дефинисано и све се зна.

Сада су почели да долазе и људи из околине, "свакојаки пробисвети те нас кваре и уче злу", уче нас да је потребно да будемо поштени, да вредно радимо дању, да ноћу спавамо, да обновимо оне запуштене фабрике. Замислите, желе да нас натерају да престанемо да сањамо...За сваки случај ја сам почела да избегавам да се дружим са ученицима који уче којекакве научно доказане теореме, бојим се престаћу да сањарим и да ме због дружења са њима не протерају из ове земље у којој живе мирни и ваљани људи.

Наталија Коцић

3-3 Гимназија "Бора Станковић" Ниш

школа: Гимназија "Бора Станковић"

Професор: Ана Стевановић